

עורך: אלון ארביב ס"ט
נתניה

פרשת המן

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׁתַּזְמִין פְּרֻנְסָה לְכָל עַמּוּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וּפְרֻנְסָתִי וּפְרֻנְסַת אַנְשֵׁי בֵּיתִי בְּכֻלָּם. בְּנַחַת וְלֹא בְּצַעַר בְּכַבּוּד וְלֹא בְּבוּזֵי בְּהִתֵּר וְלֹא בְּאִסּוּר כְּדֵי שְׁנוּכַל לַעֲבוֹד עֲבוּדְתְךָ וְלִלְמוּד תּוֹרַתְךָ כְּמוֹ שְׁזִנַּת לְאֲבוֹתֵינוּ מִן בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ צִיָּה וְעַרְבָּה:

וַיֹּאמֶר יי אֵל מֹשֶׁה הֲגַנִּי מִמַּטִּיר לָכֶם לֶזֶם מִן הַשָּׁמַיִם וַיֵּצֵא הָעָם וּלְקַטּוֹ דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ לְמַעַן אֲנִסְנוּ הַיֹּלֵךְ בְּתוֹרַתִי אִם לֹא: וְאָמַר יי לְמֹשֶׁה, הֲאֵנָּה מַחִית לְכוֹן לַחֲמָא מִן שָׁמַיָא; וַיִּפְקֹן עִמָּא וַיִּלְקִטוּן פְּתָגָם יוֹם בְּיוֹמִיָּה, בְּדִיל דְאֲנִסִּינוּן הִיִּהְכוּן בְּאוֹרֵיתִי אִם לֹא. וְהָיָה בְּיוֹם הַשִּׁשִּׁי וְהַכִּינּוּ אֶת אֲשֶׁר יָבִיאוּ וְהָיָה מִשְׁנֵה עַל אֲשֶׁר וּלְקַטּוֹ יוֹם יוֹם: וַיְהִי בְּיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה, וַיִּתְקַנּוּן יַת דִּיִּיתוֹן; וַיְהִי עַל חַד תַּרְוִין, עַל דִּילְקִטוּן יוֹם יוֹם. וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֵל כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עֲרַב וַיִּדְעֵתֶם כִּי יי הוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: וְאָמַר מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן, לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: בְּרַמְשָׁא--וַתְּדַעוּן, אַרְי יי אִפִּיק יִתְכוּן מֵאַרְעָא דְמִצְרַיִם. וּבִקֶּר וַיִּרְאִיתֶם אֶת כְּבוֹד יי בְּשִׁמְעוּ אֶת תְּלַלְתִּיכֶם עַל יי וְנִזְוָנוּ מִזֶּה כִּי תִלְיָנוּ עֲלֵינוּ: וּבְצַפְרָא, וַתַּחֲזוּן יַת יִקְרָא דִּי, בְּדַשְׁמִיעֹן קַדְמוּהִי תַרְעֵמְתְכוֹן, עַל יי; וְנַחְנָא מָא, אַרְי מֵתַרְעֵמְתוֹן עֲלֵנָא. וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בְּתַת יי לָכֶם בְּעֲרַב בְּשֶׁר לְאֹכַל וּלְזֶם בְּבִקֶּר לְשִׁבְעַ שְׁבִיעַ בְּשִׁבְעַ יי אֶת תְּלַלְתִּיכֶם אֲשֶׁר אֶתְכֶם מְלִינִם עֲלֵיו וְנִזְוָנוּ מִזֶּה לֹא עֲלֵינוּ תְּלַלְתִּיכֶם כִּי עַל יי: וְאָמַר מֹשֶׁה, בְּדִיתִין יי לְכוֹן בְּרַמְשָׁא בְּסָרָא לְמִיכַל וְלַחֲמָא בְּצַפְרָא לְמַסְבַּע, בְּדַשְׁמִיעֹן קַדָּם יי תַרְעֵמְתְכוֹן, דְאֶתוֹן מֵתַרְעֵמִין עֲלוּהִי; וְנַחְנָא מָא, לֹא עֲלֵנָא תַרְעֵמְתְכוֹן אֱלֹהִין עַל מִימְרָא דִּי וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֵל אַהֲרֹן אָמַר אֵל כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קָרְבוּ לִפְנֵי יי כִּי שְׁבִיעַ אֶת תְּלַלְתִּיכֶם: וְאָמַר מֹשֶׁה, לַאֲהֲרֹן, אִימַר לְכָל כְּנַשְׁתָּא דְבְנֵי יִשְׂרָאֵל, קְרוּבוּ קַדָּם יי: אַרְי שְׁמִיעֹן קַדְמוּהִי, תַרְעֵמְתְכוֹן. וַיְהִי כַדְבַר אַהֲרֹן אֵל כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּפְּצוּ אֵל הַמִּדְבָּר וְהִנֵּה כְבוֹד יי נִרְאָה בְּעַנָּן: . וְהוּא, כַּד מְלִיל אַהֲרֹן עִם כָּל כְּנַשְׁתָּא דְבְנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאַתְפְּנִיאוּ, לְמַדְבְּרָא; וְהָא יִקְרָא דִּי, אֶתְגַּלִּי בְּעַנְנָא. וַיִּדְבַּר יי אֵל מֹשֶׁה לְאֹמַר: וּמְלִיל יי, עִם מֹשֶׁה לְמִימַר. שְׁבִיעַתִּי אֶת תְּלַלְתִּי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דְּבַר אֱלֹהִים לְאֹמַר בֵּין הָעַרְבִים תֹּאכְלוּ בְּשֶׁר וּבְבִקֶּר תִּשְׁבְּעוּ לְזֶם וַיִּדְעֵתֶם כִּי אֲנִי יי אֱלֹהֵיכֶם: שְׁמִיעַ קַדְמִי, יַת תַרְעֵמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל--מְלִיל עֲמַהוֹן לְמִימַר בֵּין שְׁמִשָּׂא תִיכְלוּן בְּסָרָא, וּבְצַפְרָא תִסְבְּעוּן לַחֲמָא; וַתְּדַעוּן, אַרְי אֲנִי יי אֱלֹהֵיכֶם. וַיְהִי בְּעֲרַב וַתַּעַל הַשֶּׁלֶךְ וַתְּכַס אֶת הַמִּזְוָנָה וּבְבִקֶּר הִיִּתְהַ עִשְׂכַּבַת הַטֵּל סְבִיב לְמוֹזְזָה: וְהוּא בְּרַמְשָׁא--וּסְלִיקַת שְׁלִיו, וַחֲפַת יַת מִשְׁרִיתָא; וּבְצַפְרָא, הוּת נַחַתַת טְלָא, סְחוּר סְחוּר, לְמִשְׁרִיתָא. וַתַּעַל עִשְׂכַּבַת הַטֵּל וְהִנֵּה עַל פְּנֵי הַמִּדְבָּר דִּק מוֹזְסָפְס דִּק כְּכַפֵּר עַל הָאֶרֶץ: וּסְלִיקַת, נַחַתַת טְלָא; וְהָא עַל אִפִּי מְדַבְּרָא, דְעַדְק מְקַלְף--דְעַדְק דְגִיר כְּגִלְדָא, עַל אֶרְעָא. וַיִּרְאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל אֹזְוִיו מִן הוּא כִּי לֹא יִדְעוּ מִזֶּה הוּא וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲלֵיהֶם הוּא הַלְזֶם אֲשֶׁר נָתַן יי לָכֶם לְאֹכְלָה: וַחֲזוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל, וַאֲמַרוּ גְבַר לְאַחוּהִי מִנָּא הוּא--אַרְי לֹא דְעִין, מָא הוּא; וְאָמַר מֹשֶׁה, לְהוֹן, הוּא לַחֲמָא, דִּיהַב יי לְכוֹן לְמִיכַל. זֶה הַדְבָר אֲשֶׁר עָוָה יי לְקַטּוֹ מִמְּנוּ אִישׁ לְפִי אָכְלוּ עוֹמְרִי לְגַלְגַּלַת מִסְפָּר נְפִשִׁיתִיכֶם אִישׁ לְאֲשֶׁר בְּאַהֲלוֹ תִקְוּוּ: דִּין פְּתַגְמָא, דְפַקִּיד יי, לְקוּטוּ מְגִיָּה, גְבַר לְפָם

מיכליה: עמרא לגלגלתא, מנין נפש תכון--גבר לדבמשכניה, תסבון. ויעשו כן בני ישראל וילקטו המרבה והמובעיט: ועבדו פין, בני ישראל; ולקטו, דאסגי ודאזער. ויבדו בעמור ולא העריף המרבה והמובעיט לא הזוסיר איש לפי אכלו לקטו: וכלו בעמרא--ולא אותר דאסגי, ודאזער לא חסר: גבר לפם מיכליה, לקטו. יט ואמר משה, להון: אנש, לא ישאר מניה עד צפרא. ויאמר משה אלהם איש אל יותר ממונו עד בקר: ולא שמועו אל משה ויותרו אנשים ממונו עד בקר וירם תולעים ויבאש ויקצף עליהם משה: ולא קבילו מן משה, ואשאר גבריא מניה עד צפרא, ורחיש רחשא, וסרי; ורגיז עליהון, משה. וילקטו אתו בבקר בבקר איש כפי אכלו וזום השמיש ונמס: ולקטו יתיה בצפר בצפר, גבר כפם מיכליה; ומא דמשתאר מניה על אפי חקלא פד חמא עלוהי שמשא, פשר. ויהי ביום הששי לקטו לזום משנה שני העמר לאזוד ויבאו כל שניאי העדה ויגידו למשה: והנה ביומא שתיתאה, לקטו לחמא על חד תרין-תרין עמרין, לחד; ואתו כל רבבי פנשתא, וחויאו למשה. ויאמר אלהם הוא אשר דבר יי שבתון שבת קדש ליי מוזר את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו ואת כל הערף הניזוו לכם למשמרת עד הבקר: ואמר להון, הוא דמליל יי--שבא שבתא קדשא קדם יי, מחר: ית דאתון עתידין למיפא איפו, וית דאתון עתידין לבשלא בשילו, וית כל מותרא, אצנעו לכון למטרא עד צפרא. ויניזוו אתו עד הבקר כאשר צוה משה ולא הבאיש ורמה לא היתה בו: ואצנעו יתיה עד צפרא, כמא דפקיד משה; ולא סרי, ורחשא לא הנת ביה. ויאמר משה אכלהו היום כי שבת היום ליי היום לא תמצאהו בשדה: ואמר משה אכלוהי יומא דין, ארי שבתא יומא דין קדם יי: יומא דין, לא תשכחניה בחקלא. שישית ימים תלקטהו וביום השביעי שבת לא יהיה בו: שתא יומין, תלקטוניה; וביומא שביעאה שבתא, לא יהי ביה. ויהי ביום השביעי יצאו מן העם כלקטו ולא מוצאו: והוה ביומא שביעאה, נפקו מן עמא למלקט; ולא, אשכחו. ויאמר יי אל משה עד אנה מאנתם לשימר מצותי ותורתתי: ואמר יי, למשה: עד אמתי, אתון מסרבין, למטר פקודי, ואוריתי. לג ואמר משה לאהרון, סב צלוחית חדא, והב תמן מלי עמרא, מנא; ואצנע יתיה קדם יי, למטרא לדריכון. ראו כי יי נתן לכם השבת על כן הוא נתן לכם ביום הששי לזום יומים שבו איש תזותיו אל יצא איש ממוקמו ביום השביעי: חזו, ארי יי? והב לכון שבתא--על פין הוא יחיב לכון ביומא שתיתאה, לחים תרין יומין; תיבו אנש תחותיה, לא יפוק אנש מאתריה--ביומא שביעאה. וישבתו העם ביום השביעי: ויקראו בית ישראל את שמו מן והוא פזרע גד לבן וטעמו כצפיוזית בדרבש: ושבתו עמא, ביומא שביעאה. לא וקרו בית ישראל ית שמיה, מנא; והוא, פבר זרע גדא חינו, וטעמיה, פאסקריטון בדבש. ויאמר משה זה הדבר אשר צוה יי מלא העמר ממונו למשמרת לדתיכם למען יראו את הלזום אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציא אתכם מארץ מצרים: ואמר משה, דין פתגמא דפקיד יי--מלי עמרא מניה, למטרא לדריכון: גדיל דיחזון ית לחמא, דאוכילית יתכון במדברא, באפקותי יתכון, מארעא דמצרים. ויאמר משה אל אהרן קזו צנצנת אוזת ותן שמה מלא העמר מן והניזו אתו לפני יי למשמרת לדתיכם: ואמר משה לאהרון, סב צלוחית חדא, והב תמן מלי עמרא, מנא; ואצנע יתיה קדם יי, למטרא לדריכון. כאשר צוה יי אל משה ויניזוהו אהרן לפני העדת למשמרת: כמא דפקיד יי, למשה; ואצנעיה אהרן קדם סהדותא, למטרא. ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה עד באם אל ארץ נושבת את המן אכלו עד באם אל קצה ארץ כנען: ובני ישראל, אכלו ית מנא ארבעין שנין--עד דעאלו, לארע יתיבתא: והעמר עשרית האיפה הוא: מנא, אכלו--עד דאתו, לסיפי ארעא דכנען. לו ועמרא, חד מן עסרא בתלת סאין הוא.

תפלה על הפרנסה

אתה הוא יי לַבְרָךְ אַתָּה עֲשִׂיתָ אֶת הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַיִם הַשָּׁמַיִם הָאָרֶץ וְכָל אֲשֶׁר
עָלֶיהָ הַיָּמִים וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם וְאַתָּה מַחֲיֶה אֶת כָּלֶם וְאַתָּה הוּא שֶׁעָשִׂיתָ נִסִּים
וְנִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת תָּמִיד עִם אֲבוֹתֵינוּ גַם בַּמִּדְבָּר הַמִּטְרָף לָהֶם לֶחֶם מִן
הַשָּׁמַיִם וּמִצֹּר הַחֲלָמִישׁ הוֹצֵאתָ לָהֶם מַיִם וְגַם נָתַתָּ לָהֶם כָּל צָרְכֵיהֶם
שְׂמֹלֹתֵם לֹא בָלְתָה מֵעַלֵיהֶם כֵּן בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחַסְדֶיךָ הָעֲצוּמִים תְּזוּנֵנוּ
וּתְפָרְנֵנוּ וּתְכַלְכְּלֵנוּ וְתִסְפִּיק לָנוּ כָּל צָרְכֵנוּ וְצָרְכֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל
הַמְרוֹבִים בְּמַלּוּי וּבְרוּחַ בְּלִי טָרַח וְעָמַל גְּדוֹל מִתַּחַת יָדְךָ הַנְּקִיָּה וְלֹא מִתַּחַת
יְדֵי בָשָׂר וְדָם:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתְּכִין לִי וְלֵאנְשֵׁי בֵּיתִי כָּל
מַחְסוֹרֵנוּ וְתִזְמִין לָנוּ כָּל צָרְכֵנוּ לְכָל יוֹם וְיוֹם מַחֲיֵינוּ דִּי מַחְסוֹרֵנוּ וְלְכָל שָׁעָה
וְשָׁעָה מִשְׁעוֹתֵינוּ דִּי סְפוּקֵנוּ וְלְכָל עֵצָם מֵעֲצָמֵינוּ דִּי מַחֲיֵנוּ מִיָּדְךָ הַטּוֹבָה
וְהַרְתָּבָה וְלֹא כְּמַעוֹט מִפְּעֻלֵינוּ וְקוֹצֵר חֲסָדֵינוּ וּמְזַעֵר גְּמוּלוֹתֵינוּ וְיִהְיוּ מְזוּנֹתַי
וּמְזוּנֹת אֲנָשֵׁי בֵּיתִי וְזָרְעִי וְזָרְעֵי מְסוּרִים בְּיָדְךָ וְלֹא בְּיַד בָּשָׂר וְדָם:

ג'וסח ג'וסף ל'מנהג אשכנז

ויאמר יי אכל משה הגני ממטיר לכם לזום מן השמים ויצא
 העם ולקטו דבר יום ביומו למען אנסנו היסף בתורתתי אם
 לא: והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו והיה משנה על
 אשר לקטו יום יום: ויאמר משה ואהרן אל כל בני ישראל
 ערב וידעתם כי יי הוציא אתכם מארץ מצרים: ובקר
 וראיתם את כבוד יי בשמעו את תלנתיכם על יי ונזונו מה כי
 תלינו עלינו: ויאמר משה בתת יי לכם בערב בשר לאכל
 ולזום בבקר לשבע בשמע יי את תלנתיכם אשר אתם מלינם
 עליו ונזונו מה לא עלינו תלנתיכם כי על יי: ויאמר משה אל
 אהרן אמר אל כל עדת בני ישראל קרבו לפני יי כי שמע
 את תלנתיכם: והי כדבר אהרן אל כל עדת בני ישראל ויפנו
 אל המדבר והנה כבוד יי נראה בענן: וידבר יי אל משה
 לאמר: שמעתי את תלונת בני ישראל דבר אלהם לאמר בין
 הערבים תאכלו בשר ובבקר תשבעו לזום וידעתם כי אני יי
 אלהיכם: והי בערב ותעל השלו ותכס את המזונה ובבקר
 היתה שכבת הטל סביב למזונה: ותעל שכבת הטל והנה על
 פני המדבר דק מזוספס דק ככפר על הארץ: ויראו בני
 ישראל ויאמרו איש אל אזונו מן הוא כי לא ידעו מה הוא
 ויאמר משה אליהם הוא הלזום אשר נתן יי לכם לאכלה: זה
 הדבר אשר צוה יי לקטו ממנו איש לפי אכלו עומר לגלגלת
 מספר נפשיתיכם איש לאשר באהלו תקווו: ויעשו כן בני
 ישראל ולקטו המרבה והממעט: וימדו בעמר ולא העדיף
 המרבה והממעט לא הזוסיר איש לפי אכלו לקטו: ויאמר
 משה אליהם איש אל יותר ממנו עד בקר: ולא שמעו אל
 משה ויותר אנשים ממנו עד בקר וירם תולעים ויבאש ויקצף
 עליהם משה: ולקטו אתו בבקר בבקר איש לפי אכלו וזום
 השמש ונמס: והי ביום הששי לקטו לזום משנה שני העמר

לְאֹזֶד וַיָּבֹאוּ כָּל זְשִׁיאֵי הָעֵדָה וַיִּגְדּוּ לְמוֹשֶׁה: וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם
הוּא אֲשֶׁר דִּבֶּר יי שִׁבְתוֹן שִׁבַּת קָדֵשׁ לִי מוֹזֵר אֵת אֲשֶׁר תֹּאפּוּ
אִפּוּ וְאֵת אֲשֶׁר תִּבְשְׁלוּ בִשְׁלוּ וְאֵת כָּל הָעֵדָף הַגִּיזוּ לָכֶם
לְמוֹשֶׁמֶרֶת עַד הַבֶּקֶר: וַיִּגִּזּוּ אֹתוֹ עַד הַבֶּקֶר כַּאֲשֶׁר צִוָּה מוֹשֶׁה
וְלֹא הִבָּאִישׁ וְרָמָה לֹא הִיָּתָה בּוֹ: וַיֹּאמֶר מוֹשֶׁה אֲכַלְהוּ הַיּוֹם כִּי
שִׁבַּת הַיּוֹם לִי הַיּוֹם לֹא תִמְצָאֵהוּ בַשָּׂדֶה: שִׁשִּׁת יָמִים
תִּלְקָטְהוּ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שִׁבַּת לֹא יִהְיֶה בּוֹ: וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
יֵצְאוּ מִן הָעַם לִלְקָט וְלֹא מִצְאוּ: וַיֹּאמֶר יי אֵל מוֹשֶׁה עַד אָנֹכִי
מֵאַנְתֶּם לְשֹׁמֵר מִצְוֹתַי וְתוֹרָתִי: רְאוּ כִּי יי נָתַן לָכֶם הַשִּׁבַּת עַל
כֵּן הוּא נָתַן לָכֶם בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי לָזֶם יוֹמִים שָׁבוּ אִישׁ תְּזוּזָתוֹ אֵל
יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי: וַיִּשְׁבְּתוּ הָעַם בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי:
וַיִּקְרְאוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל אֵת שְׁמוֹ מִן וְהוּא כּוֹרַע גֹּד לִבָּן וְטַעְמוֹ
כְּצִפְיוֹזִית בְּדָבָשׁ: וַיֹּאמֶר מוֹשֶׁה זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּה יי מִלֹּא
הָעֵמֶר מִמֶּנּוּ לְמוֹשֶׁמֶרֶת לְדַרְתֵּיכֶם לְבַמַּעַן יִרְאוּ אֵת הַלְלוֹם אֲשֶׁר
הֵאֲכַלְתִּי אֶתְכֶם בַּמִּדְבָּר בְּהוֹצִיאִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:
וַיֹּאמֶר מוֹשֶׁה אֵל אֱהָרֹן קוּזוּ צִנְצְנַת אוֹזֹת וְתֵן שָׁמָּה מִלֹּא הָעֵמֶר
מִן וְהִגִּזּוּ אֹתוֹ לִפְנֵי יי לְמוֹשֶׁמֶרֶת לְדַרְתֵּיכֶם: כַּאֲשֶׁר צִוָּה יי אֵל
מוֹשֶׁה וַיִּגִּזּוּהוּ אֱהָרֹן לִפְנֵי הָעֵדָה לְמוֹשֶׁמֶרֶת: וּבָנֵי יִשְׂרָאֵל אָכְלוּ
אֵת הַמֶּן אַרְבָּעִים שָׁנָה עַד בָּאָם אֵל אֶרֶץ נוֹשְׁבַת אֵת הַמֶּן
אָכְלוּ עַד בָּאָם אֵל קִצָּה אֶרֶץ כְּנַעַן: וְהָעֵמֶר עֲשֵׂרִית הָאִיפָה
הוּא:

תפלה על הפרנסה

אֲתָה הוּא יי לְבַדְּךָ אֲתָה עֹשִׂית אֵת הַשְּׁמַיִם וְשָׁמַי הַשְּׁמַיִם
הָאָרֶץ וְכָל אֲשֶׁר עָלֶיהָ הַיָּמִים וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם וְאֲתָה מוֹזִיָּה
אֵת כָּלָם וְאֲתָה הוּא שֹׁעֲשִׂית נְסִיִּם וְנִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת תָּמִיד עִם
אֲבוֹתֵינוּ גַם בַּמִּדְבָּר הַמִּטְרֶת לָהֶם לָזֶם מִן הַשְּׁמַיִם וּמִצּוֹר
הַזֹּכְמִישׁ הוֹצֵאת לָהֶם מִיָּם וְגַם נָתַת לָהֶם כָּל צְרִכֵיהֶם
שְׂמֹלוֹתָם לֹא בָלְתָה מֵעֲלֵיהֶם כֵּן בְּרוּזְמִיךָ הָרַבִּים וּבְזוּסְדִיךָ

הַעֲצוּמִים תִּזְוֶינֶנּוּ וְתַפְרִינֶנּוּ וְתַכְלְכְלוּ וְתִסְפִּיק לָנוּ כָּל צָרֵינוּ
וְצָרֵי עַמּוֹת יִשְׂרָאֵל הַמְרוּבִים בְּמַלְוֵי וּבְרוּזוֹ בְּלִי טָרוּז
וְעָמַל גָּדוֹל מִתְנוֹת יָדָךְ הַנְּקִיָּה וְלֹא מִתְנוֹת יָדֵי בָּשָׂר וְדָם:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתְּכִין לִי וְלֹאֲנָשֵׁי בֵּיתִי
כָּל מִזְסוּרֵנוּ וְתִזְמִין לָנוּ כָּל צָרֵינוּ לְכָל יוֹם וְיוֹם מִזְוִינֵנוּ דִּי
מִזְסוּרֵנוּ וְלְכָל שְׁעָה וְשְׁעָה מִשְׁעוֹתֵינוּ דִּי סְפוּקָנוּ וְלְכָל עֲצָם
מִעֲצָמֵינוּ דִּי מִזְוִינֵנוּ מִיָּדָךְ הַטּוֹבָה וְהַרְזוּבָה וְלֹא כְּמַעוֹט
מִפְּעָלֵינוּ וְקוּצָר וְזָסָדֵינוּ וּמִזְעִיר גְּמוּלוֹתֵינוּ וְיִהְיוּ מְזוּנֹתֵי וּמְזוּנֹת
אֲנָשֵׁי בֵּיתִי וְזָרְעֵי וְזָרְעֵי מְסוּרִים בְּיָדָךְ וְלֹא בְּיַד בָּשָׂר וְדָם: